

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

บวชแก้บน

ป.อินทรปาลิต

ตอนสายวันนั้นฝนตกพรำ

สี่สหายออกจากบ้าน “พัชรารมณ์” นั่งรถคาดิลแล็กเก็งซึ่งขับโดยเจ้าแห้วโซเฟอร์ชั้นยอด มุ่งตรงไปยังโรงแรมสี่สหาย และหลังจากนั้นสักครู่หนึ่งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จึงขับรถคอคัดจ์เก็งของท่านไปจากบ้าน “พัชรารมณ์” เพื่อนำเงินสด 500,000 บาทไปเข้าบัญชีของท่านที่ธนาคาร “สี่สหาย”

ท่านเจ้าคุณขับรถไปตามลำพัง เงินสด 500,000 บาท ซึ่งเป็นธนบัตรใบละ 100 บาทล้วน ๆ บรรจุอยู่ในห่อกระดาษสีน้ำตาลมีเชือกผูกไว้เรียบร้อย เงินจำนวนนี้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้จากการขายที่ดินของท่านแห่งหนึ่ง แต่ผู้ซื้อไม่คุ้นเคยกับท่าน ถึงแม้ว่าจะเป็นข้าราชการชั้นพิเศษก็ตาม ท่านเจ้าคุณขอให้จ่ายเงินสดให้ ท่านปฏิเสธไม่รับเช็คอย่างเด็ดขาด เพราะท่านโดนเช็คเด็ง และเช็คสปริงมามากต่อมากแล้ว แม้กระทั่งเพื่อนฝูงบางคนที่เคยไว้เนื้อเชื่อใจก็จ่ายเช็คสปริงให้ท่าน

ออกมาพ้นบ้าน “พัชรารมณ์” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็นั่งบังคับรถเลียวขวามือเล่นไปตามถนนสุขุมวิท เข้ามาในเมืองท่ามกลางความสับสนของขวิดยานที่เล่นซวักไขว้ไปมาตลอดเวลา เงินสด 500,000 บาทเท่ากับรางวัลล็อตเตอรี่ที่หนึ่งวางอยู่บนเบาะตอนหน้ารถทางซ้ายของท่าน

ฝนยังคงตกพรำอยู่ทำให้ถนนลื่น ท่านเจ้าคุณจำต้องขับรถด้วยความระมัดระวัง ใช้ความเร็วเพียง 30 ไมล์ต่อชั่วโมง ปล่อยให้พวกนักขับรถตีตื้นปีศาจทั้งหลายแซงขึ้นหน้าท่านไปตามลำดับ บ้างก็ญาติผู้ใหญ่กำลังเจ็บหนัก บ้างก็จะรีบไปเข้าคุก หื้อตะบึงแซงตะพืด แม้แต่ทางม้าลายก็ไม่ยอมหยุด ไม่ได้คำนึงถึงชีวิตและความปลอดภัยของประชาชนคนเดินถนน

อย่างไรก็ตามถึงแม้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะขับรถอย่างระมัดระวัง อุบัติเหตุก็เกิดขึ้นแก่ท่านจนได้

ชายชราชาวจีนในวัย 60 ปีคนหนึ่ง วิ่งข้ามถนนซึ่งไม่ใช่ทางข้าม และตัดหน้ารถคอคัดจ์เก็งในระยะกระชั้นชิด ท่านเจ้าคุณตกใจหักพวงมาลัยหลบไปทางขวา และเบรกจนตัวโก่ง แต่ถึงกระนั้นคันชนหน้ารถก็ชนชายชราผู้สูงอายุกระเด็นไปไกลราว 3 เมตร นอนหงายเหยียดยาวอยู่บนถนนคอนกรีต

ไทยมุง จีนมุง ฝรั่งเศสวิ่งเข้ามามุงดูด้วยความตื่นเต้นสนใจ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตกใจจนลืมนึกถึงเงินครึ่งล้านของท่าน ท่านรีบเปิดประตูก้าวลงจากรถ ตรงไปที่คนเจ็บด้วยความห่วงใย

ตำรวจจราจรคนหนึ่งซึ่งรถจักรยานยนต์ผ่านมาพอดี จึงหยุดรถ และรีบลงจากรถวิ่งมาอย่างที่เกิดเหตุ

“ท่านชนเขาหรือครับ” นายสิบตำรวจร่างใหญ่กล่าวถามท่านเจ้าคุณอย่างนอบน้อมตามนิสัยของเขา

“เปล่า หลานชาย ฉันไม่ได้ชนเขาหรอกแต่รถของฉันมันชนเขา”

ผู้บังคับหมู่จราจรสะดุ้งเล็กน้อย

“ถูกละครับผมหมายถึงรถของท่าน ท่านขับเองหรือครับ”

“ใช่ ฉันขับเอง ค่อย ๆ ย่อมาด้วยซ้ำไป แต่นายคนนี่วิ่งตัดหน้ารถฉันในระยะใกล้ชิด ช่วยกันหน่อยซีหลานชาย อุ้มเขาไปขึ้นรถฉัน ฉันจะรีบพาเขาไปส่งโรงพยาบาลตำรวจ”

ตำรวจจราจรกับพลเมืองดีสองสามคนได้ช่วยกันอุ้มชาวเงินในวัยชราผู้นั้นไปบนรถดอดจ์เก็ง เมื่อท่านเจ้าคุณขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับท่านก็ใจหายวาบ เพราะห่อเงิน 500,000 บาทของท่าน ได้อันตรายกันไปเสียแล้ว

นายสิบตำรวจโทจราจรผู้นั้นกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ว่า

“พาคนเจ็บไปโรงพยาบาลเถอะครับ ผมจะขี่รถตามท่านไป”

ท่านเจ้าคุณกลินน้ำลายเอือก ไบหน้าของท่านซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ

“ประเดี๋ยวก่อนหลานชาย เงินของฉันห้าแสนบาทเอาห่อกระดาษไว้ วางไว้บนเบาะรถตรงนี้หายไปแล้ว ตอนที่ฉันลงไปดูคนเจ็บ”

ตำรวจจราจรหน้าตื่น

“เงินของท่านห้าแสน.....”

“ใช่ ฉันกำลังจะนำมันไปเข้าแบงก์ของฉัน โอ๊ย.....ฉันตายแน่ เงินตั้งครึ่งล้านไม่ใช่เล็กน้อย”

นายสิบตำรวจโทร่างใหญ่ผละจากรถดอดจ์เก็งใช้สายตาตรวจดูบรรดาไทยมุง และเงินมุงทั้งหลาย ก็ไม่ปรากฏว่าใครหิ้วห่อเงินครึ่งล้าน ในที่สุด เขาก็เดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ แล้วกล่าวว่า

“พาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาลก่อนเถอะครับ แล้วไปแจ้งความให้ตำรวจท้องที่ทราบรวมสองเรื่องด้วยกันคือท่านขับรถชนชาวเงินผู้นี้ และเงินสดของท่านห้าแสนที่อยู่บนรถหายไป”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“แล้วฉันมีหวังจะได้เงินคืนไหมหลานชาย”

“ผมเรียนท่านไม่ถูกหรอกครับ แต่ตำรวจคงจะใช้ความพยายามจนสุดความสามารถเพื่อติดตามหาตัวมือมีดที่ลักเอาเงินของท่านไป แหม – เงินมากเสียด้วย”

“ก็นั่นนะซี โธ – ฉันเคราะห์ร้ายอะไรอย่างนี้”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กลับมาบ้าน “พัชรารมณ์” ในเวลา 11.00 น.เศษ ซึ่งหมายความว่าท่านได้นำคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล และไปแจ้งความให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบแล้ว ที่ท่านขับรถชนชาวอินชราอันเป็นเหตุสุดวิสัย เนื่องจากคนเจ็บวิ่งตัดหน้ารถในระยะกระชั้นชิด และท่านได้แจ้งความให้ตำรวจรับทราบในเรื่องเงิน 500,000 บาทของท่านที่หายไปด้วย

เพราะท่านเจ้าคุณเป็นนายทหารผู้ใหญ่มียศพลเอก เป็นผู้ที่มีเกียรติ และมีฐานะสูง ตำรวจจึงไม่ได้ควบคุมตัวท่านไว้ในข้อหาขับรถชนคน ส่วนคนเจ็บนั้นแพทย์ของโรงพยาบาล ตำรวจรับรองว่าได้รับบาดเจ็บไม่มากนัก ที่สิ้นสติสลบไปก็เพราะความตกใจในประสบการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านเจ้าคุณรับรองกับตำรวจว่า ท่านยินดีออกเงินค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้ทั้งหมด และจะจ่ายเงินค่าทำขวัญให้จำนวนหนึ่ง

เมื่อเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กลับมาบ้าน “พัชรารมณ์” ท่านก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้สืนางกับเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน และคุณหญิงวาดฟัง ทุกคนต่างแสดงความวิตกเป็นทุกข์อย่างยิ่งเกรงว่าเงิน 500,000 บาทจะสูญไม่ได้คืน

“แน่จริง ๆ เจ้าคุณ เงินตั้งครึ่งล้านไม่ใช่เล็กน้อยนะคะ ดิฉันนะนี่ก็เขมนั่นนัยน์ตา ความมาตั้งแต่เช้าแล้ว ในที่สุดก็มีเรื่องจริง ๆ อย่าเพิ่งกั๊กมอกกั๊กมใจให้มากเกินไปเลยคะ อาจจะคืนก็ได้ แม่นันโทรมไปที่โรงแรมหน่อยซิบบอกให้เจ้าสี่คนกลับบ้านเดี๋ยวนี้ จะได้ปรึกษาหารือกับท่านเจ้าคุณเกี่ยวกับเงินห้าแสน ถ้าไม่ได้คืนละก็อย่าเสียใจ”

ลูกชายของนิกรพุดเสริมขึ้น

“ความจริงคุณต่าน่าจะเชิญผม หรือพวกเราคนใดคนหนึ่งไปเป็นเพื่อนด้วย เงินตั้งครึ่งล้านไม่น่าจะเอาไปตามลำพังนี่ครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ตาเคยเอาเงินสดไปเข้าบัญชีบ่อย ๆ ครั้งละสามสี่แสนก็ไม่เห็นมีอะไร ครั้งนี้เห็นจะเป็นเพราะคราวเคราะห์”

พนัสว่า “ผมเสียใจด้วยครับคุณปู่”

“ขอบใจอ้ายหลานชาย รุ้งจี่ใช้ให้พวกแกเอาไปเข้าบัญชีให้ปู่ทั้งหมดเรื่อง เฮ้อ – กลุ้มใจโวย ถ้าไม่ได้คืนก็เท่ากับว่าปู่เสียที่ดินไปฟรี ๆ ครั้งไร”

เสียดื้อยมิให้เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ

“แต่คุณปู่ก็ยังมีที่ดินอีกเยอะแยะนี่ครับ เพื่อน ๆ ผมเขาเรียกคุณปู่ว่าราชาที่ดิน บางคนที่เรียกว่าเศรษฐีสุพรรณ ฯ”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋

“อ้ายคนที่เรียกว่าเศรษฐีสุพรรณนะมันทะเล็งมาก อ้า – ปู่จะขึ้นไปพักผ่อนละ ถ้าพอ ๆ ของพวกแกมาบอกให้ขึ้นไปพบปู่ข้างบนนะ”

ศาสตราจารย์ดำรงเอี่ยมมือจับแขนเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ไว้แล้วพูดยิ้ม ๆ

“ขอเงินให้ผมใช้สักพันบาทเถอะครับคุณตา”

ท่านเจ้าคุณยั่วขึ้นมาจากที่

“ขอพันบาท.....เงินกูหายไปห้าแสนหยก ๆ เลือกมาขอเงินเดียวเขกกบาลแตก”

พูดจบท่านก็ผลุนผลันลุกขึ้นเดินผ่านห้องโถงชั้นบน ไต่ไปชั้นบน ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของเจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่

ในชั่วโงมเดียวกันนั่นเอง คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าแห้วก็มาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” โดยรถคาดิลแล็กเก็งซึ่งเจ้าแห้วเป็นผู้ขับ

ในชุดสากลสีเทาอ่อนเหมือน ๆ กัน พล นิกร กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรก ได้บุกเข้ามาในห้องนอนของเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อย่างร้อนรน สี่สหายต่างแลเห็นท่านเจ้าคุณนั่งหงอยเหงาอยู่บนเตียงนอนของท่านในท่าทางที่บอกว่าเสียดายเงินครึ่งล้าน

“คุณพ่อ” นิกรร้องลั่น “ผมขอแสดงความยินดีด้วยครับ คุณพ่อโชคคืออย่างมหาศาล”

ท่านเจ้าคุณมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างเดือดดาล

“โชคคือหรืออ้ายกร ฉันทำเงินหายตั้งห้าแสนยังมีหน้ามาแสดงความยินดีกับฉันทและบอกกับฉันทว่าโชคคือ”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“ก็คนที่คุณพ่อขับรถชนเขาบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยไม่เรียกว่าโชคคือหรือครับ ถึงอย่างไรคดีนี้ก็พอจะระอมระอมกันได้ แต่ถ้าเขาตายคุณพ่อก็อาจจะต้องมีฐานะย้ายบ้านไปอยู่ในที่ที่ไม่น่าอยู่อย่างน้อยก็สองสามปี”

ท่านเจ้าคุณยิ้มออกมาได้

“อ้อ แกหมายถึงนายฮวดที่วิ่งตัดหน้ารถฉันทยังงั้นหรือ”

สี่สหายต่างเดินเข้ามานั่งรวมกันบนโซฟาริมผนังตึก แล้วพลก็กล่าวถามเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อย่างเป็นงานเป็นการ

“ตำรวจเขากำลังสืบหาตัวคนที่ขโมยเงินของคุณอาไปไซ้ไหมครับ”

“ไซ้ อาเคราะห์ร้ายมากไว้อพล ถ้าไม่ได้เงินห้าแสนคืนอาจผูกคอตายหรือยิงตัวตายแน่ ๆ”

เสี่ยหงวนกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ทำไมต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะครับ ในเมื่อคุณอามีเงินตั้งหลายสิบล้าน หายไปเพียงห้าแสน ขนหน้าแข็งคุณอาวิ่งไปเส้นเดียวเท่านั้น”

“พุดยั้งก็ไม่ได้ถูกอ้ายหงวน อาไม่ได้ร่ำรวยเหมือนแกนี่ไว้อ” พูดจบท่านก็พยักหน้าให้นายพลดิเรก “แกช่วยตรวจดูทางฤกษ์ยามหน่อยเถอะวะดิเรก เงินของพ่อจะได้คืนใหม่”

“แล้วกัน” นายพลดิเรกรื่องลั่น “ผมเป็นหมอรักษาโรคนะครับไม่ใช่หมอ คุณพ่อควรจะถามอายุกรมมากกว่า”

พลพุดสนับสนุนทันที

“จริงครับคุณอา อายุกรมมันสนใจในเรื่องโหราศาสตร์และไสยศาสตร์ ครั้งหนึ่งมันพยากรณ์ว่าคุณแม่จะได้รับอุบัติเหตุ ท่านก็หกล้มในห้องน้ำขาแพลงเดินไม่ได้ไปตั้งอาทิตย์”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เปลี่ยนสายตามาที่เขยเล็กของท่าน

“แกพอจะรู้ไหมอายุกร เงินของพ่อมีหวังได้คืนไหม”

นิกรยิ้มเล็กน้อย แล้วพูดอย่างเป็นทางการ

“รู้สึกว่ายากมากครับ เพราะระหว่างนี้พระอังคารกำลังเข้ามาพัวพันกับคุณพ่อ แต่ก็มีหวังที่จะได้คืนเหมือนกัน ถ้าคุณพ่อทำตามคำแนะนำของผม”

ท่านเจ้าคุณลืมนตาโพลง

“ทำยังไงวะ”

“บนหลวงพ่อแก้วซี่ครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วขึ้น

“หลวงพ่อแก้วไหน”

“ก็พระแก้วมรกตของเรานะซี่ครับ จุดรูปเทียนบอกกล่าวท่าน บนตัวเองบวช 7 วันขอให้ได้เงินห้าแสน ถ้าบนอย่างนี้ผมเชื่อว่าต้องได้เงินคืนแน่ ๆ ใครบนบวชตัวเองหลวงพ่อท่านช่วยให้ได้รับความสำเร็จผลทุกรายแหละครับ”

พลพุดเสริมขึ้นด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ผมก็ได้ยินมาอย่างนี้เหมือนกันครับคุณอา ข้าวของหาย หรือเป็นถ้อยร้อยความ ถ้าบนหลวงพ่อแก้วบวชตัวเองก็ได้ผลเสมอ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มออกมาได้

“งั้นรออะ เอ – เข้าทีไว๊ยะ บนก็บน ถ้าหลวงพ่อท่านช่วยให้อาได้เงินคืนอาจะบวชแก้บนสัก 7 วัน”

อาเสี่ยกล่าวถามทันที

“บวชเป็นพระหรือเป็นเณรครับ”

ท่านเจ้าคุณสะอื้นโหยง

“บวชเป็นพระไว๊ยะ แก่นป่านนี้แล้วแกจะให้อาบวชเณรอีกหรือ” แล้วท่านก็หันมายิ้มให้นิกร “พ่ออคข้าวเย็นเห็นจะแย่น้อยเพราะอายุมากแล้ว บนบวชเป็นตาเถรไม่ได้หรืออายุกร”

“อ้าว” นิกรอุทานออกมาดัง ๆ “มาถามอะไรผมล่ะครับ เรื่องนี้ต้องแล้วแต่หลวงพ่อ เท่าที่ผมรู้มาก็เห็นแต่เขาบนบวชเป็นพระทั้งนั้น ไม่เห็นมีใครบนบวชเป็นตาเถรสักราย”

“ถ้ายังงั้นพ่อก็จะบวชเป็นพระ บวชที่วัดธาตุทองนี้แหละ และถ้าหากว่าพ่อ
ได้รับความสุขสบายใจ พ่ออาจจะบวชตลอดชีวิตก็ได้”

เสียงหวนกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ผมช่วยเต็มที่ครับคุณอา ค่าใช้จ่ายในการบวชของคุณอา ผมออกเงินให้เอง
ทำบุญเลี้ยงพระทั้งวัด เรื่องเครื่องขบฉันผมจะสั่งทางโรงแรมของเราให้ส่งไปให้คุณอาวันละสาม
เวลาไม่ให้ขาด”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าชอบกล

“สองเวลาไว้ไม่ใช่สาม”

“ก็มีมือเย็นสำหรับลูกศิษย์ยังงี้ล่ะครับ”

ท่านเจ้าคุณลุกขึ้นยืน

“บวชเสียอีกทีก็ดีเหมือนกัน”

“ดีครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ “คุณพ่อบวชก็ไม่ต้องเสียเวลาโกนหัว เพียงแต่โกนหมวด
โกนหัวออกก็ใช้ได้”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋

“ทะเล้ง ถ้าฉันบวชจริง ๆ แก่อย่าเลือกไปรุ่มร่ามที่กุฏิฉันเป็นอันขาด ถึงแม้ฉันจะ
บวชเพียงอาทิตย์เดียวฉันจะตั้งใจรักษาศีลยึดมั่นในพระธรรมวินัย เอาละไว้ ยุติคุยกันก่อน ฉันจะ
จุดธูปเทียนบนหลวงพ่อก้าวเดี๋ยวนี้ ถ้าท่านรับบวชก็จะได้เงินคืน เข้าประกัน ขอให้ได้คืน
ที่เถอะ”

อาหารกลางวันมือนั้น ลีสะหายกับลีนาง เจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่คน กับเจ้าคุณปัจจนิก
นิก ๆ และคุณหญิงวาดอยู่กันพร้อมหน้า ทุกคนเห็นพ้องด้วยที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ บนตัวบวช 7 วัน
ต่อพระแก้วมรกต เพื่อขอให้ได้เงิน 500,000 บาท

พนัส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงถกเถียงกันลั่นแย้งกันเป็นลูกศิษย์เจ้า
คุณปัจจนิก ๆ ถ้าหากว่าท่านบวช นิกรรับอาสาทำขวัญนาค และกล่อมนาค แต่ท่านเจ้าคุณปฏิเสธ
ชี้แจงว่าบวชเพียง 7 วัน ไม่จำเป็นจะต้องมีพิธีรีตองมากมาย

คุณหญิงวาดให้ความเห็นว่า

“แต่เราควรจะต้องมีกระบวนแห่เพื่อให้สมเกียรติท่านเจ้าคุณ”

ประไพเห็นพ้องด้วย

“จริงค่ะคุณอา ควรจะมีขบวนแห่ แห่คุณพ่อจากบ้านไปวัด มีแตงวงหนึ่งวง มี
เถิดเทิง หรือกลองยาว แล้วมีอะไรอีกคะพี่ภา”

ประภายิ้มแห้ง ๆ

“ก็ต้องมีหัวโຕตามธรรมเนียมนะซิน้องไฟ”

นวลล่อพูดพลางหัวเราะพลาง

“สนุกดีอะ มีหัวโตแล้วก็มีกระต๊วแทงเสื่อ”

ประไพพูดเสริมขึ้นเสียงลั่น

“แล้วก็มีหัวล้านชนกันด้วยนะคะ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นครืนครื้นในห้องรับประทานอาหาร ทันใดนั้นสาวใช้คนหนึ่ง
ได้พาตัวเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหารอย่างรีบร้อน และตรงเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึก ๑

“ท่านเจ้าคะ ดำรวจเขาโทรศัพท์มาให้เรียนท่านเจ้าคุณคะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๑ ลืมตาโพล่ง

“ว่ายังไง”

“เขาบอกว่าดำรวจค้นพบเงินห้าแสนของท่านแล้วเจ้าคะ ซ่อนอยู่ในร้านค้าร้าน
หนึ่ง ไกล ๆ กับที่ท่านขับรถชนจิ้งจอกคนนั้น”

ไม่ต้องสงสัยว่าท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๑ จะตื่นเต้นยินดีสักเพียงใด และทุกคนต่างก็
พลอยปีติยินดีไปด้วย ใบหน้าของท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๑ สดชื่นแจ่มใสผิดปกติ

“แล้วดำรวจเขาว่ายังไงอีก” ท่านถามสาวใช้อย่างระล่ำระลัก

“นายร้อยเวรสั่งให้เรียนท่านไปรับเงินที่โรงพักเจ้าคะ”

ท่านเจ้าคุณขนพองสยองเกล้าประนมมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ

“หลวงพ่อก้าวท่านโปรดแล้ว”

คุณหญิงวาดมองดูแขนขาของท่านเองแล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึก ๑

“ดิฉันขนลุกไปหมดทั้งตัวเลยคะเจ้าคุณคะ เจ้าคุณบนท่านเพียงชั่วโมงเดียวก็
ได้ผล เป็นอันว่าเจ้าคุณจะต้องบวชแก้บนจริง ๆ นะคะ”

“ครับ บวชซีครับ ไม่บวชหลวงพ่อก้าวท่านจะได้เล่นงานผม อ้า – ผมตื่นเต้นดีใจจน
แทบจะพูดอะไรไม่ถูกแล้ว”

นันทาพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ด้วยอำนาจพระพุทธรุคุณ และองค์พระแก้วมรกต ทำให้คุณอาได้เงินห้าแสนคืนน่า
ประหลาดใจมาก ความจริงดำรวจไม่น่าจะค้นพบเงินรายนี้เลย เงินห้าแสนไม่มากมายอะไรนัก ถ้า
คนที่ถือโอกาสขโมยไปจากรถคุณอาพาหลบหนีไปพ้นจากที่เกิดเหตุแถวนั้น”

เจ้าคุณปัจจนึก ๑ หันไปมองดูเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนที่นั่งรวมกันอยู่โต๊ะ

ใกล้ ๆ กัน

“เฮ้ – ประเดี๋ยวกินข้าวแล้วแกสี่คนไปกับตา และปุ่นะไว๊ ไปเอาเงินห้าแสนที่
โรงพักไปเข้าบัญชี”

นพโยมให้คุณตาของเขา

“มีรายการแจกเงินบ้างหรือเปล่าครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“คนละสองพันไว้ย”

“แหม – น้อยไป คนละสองหมื่นไม่ได้หรือครับ”

“มะเหงกนี่แ่นะ ให้สองพันก็คิดมไปแล้ว พวกแกใช้เงินราวกับพิมพ์แบงก์ได้เอง อีกหน่อยพ่อแม่ก็ต้องถือกะลาขอทานเขากิน”

สมนึกว่า “ไม่เป็นไรครับ เตี่ยผมเป็นมหาเศรษฐี เมื่อตอนที่เตี่ยเป็นหนุ่ม เตี่ยก็ถลุงเงินกึ่งหมยย่อยยับมาแล้ว ตอนนี้ก็เข้าทำนองกงเกวียนกำเกวียน อีกไม่ช้าผมมีลูก ลูกมันก็ต้องถลุงเงินผมเป็นของธรรมดาครับ”

เลี้ยหงวนมองดูลูกชายของเขาด้วยความหมั่นไส้

“ระวังให้ดี ฉันจะตัดหางปล่อยัดแอก ประกาศตัดขาดแอกจากพ่อลูก”

สมนึกแหกปากหัวเราะลั่น แล้วหยุดหัวเราะทันทีทันควัน

“น่ากลัว และตื่นเต้นมาก แม่ครับ เตี่ยเขาจะตัดผม ถ้าเตี่ยตัดขาดผมเมื่อไรผมจะพาแม่ไปอยู่กับผมนะครับ ผมจะหาเลี้ยงแม่เอง”

“อุย” อาเลี้ยร้องลั่น “น้ำหน้าอย่างแกเหยียบอุจจาระไก่ไม่ฝ่อ จะทำอะไรกินวะ มหาบัณฑิตพาณิชยศาสตร์ และบัญชีจากสหรัฐอเมริกาแบมือขอเงินเตี่ยทุกวัน”

“พุดยั้งก็ไม่ได้ถูกครับเตี่ย ผมจะเปิดสำนักงานบัญชีของผม เตี่ยก็ไม่ยอม อ้างว่าได้ไม่เท่าเลี้ย ช่วยเตี่ยคุมบัญชีตามบริษัทของเตี่ยดีกว่า แล้วจะหาว่าผมโง่เตี่ยยังงั้ ผมไม่โง่เตี่ย ผมจะเอาเงินที่ไหนใช้”

นิกรพุดสนับสนุนสมนึก

“ใช่ ไม่โง่เตี่ยแล้วจะให้ไปโง่หมาที่ไหน”

อาเลี้ยทำคอเย็น

“มิงนะซีหมา”

นิกรหัวเราะก๊าก แล้วลุกขึ้นยืนกล่าวกับลูกชายของเขา

“ไปกับพ่อเถอะไว้ยนพ”

“ไปไหนครับ”

“ก็ไปเอาเงินห้าแสนของคุณตาแก่ที่โรงพักนะซี พ่อจะได้โอโมเสี้ยสักแสนบาท ตอนนี้การเงินพ่อไม่ใคร่จะคืนัก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโรลั่น

“ไม่ต้องยุ่งอ้ายกร เงินของฉันประเดี๋ยวลันไปเอาเองก็ได้ วุ่นวายเหมือนกันทั้งพ่อทั้งลูก ทีเงินของแกละก็อไม่ยอมใช้ เอะอะก็บอกว่าไม่มีเงิน ลงทุนซื้ออรรถเมล์ไปแปดล้าน นอนก่ายหน้าผากชิมกระทือไปตั้งเดือน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สบายใจแล้ว ท่านคุยกับคุณหญิงวาดอย่างครื้นเริง ปรึกษากับคุณหญิงที่ท่านจะบวชแก้บนในเร็ววันนี้ ซึ่งคุณหญิงก็ได้พิจารณาตัวให้ความช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่างเพราะเป็นการบุญกุศล

13.30 น. วันนั้นเอง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พาเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนไปสถานีตำรวจรับเงิน 500,000 บาทจากสารวัตรใหญ่ ซึ่งเป็นเงินของท่าน และยังอยู่ในห้องเรียบริบหรี่ แต่ก่อนนั้นถูกแก้ออกแล้ว ผู้ถือโอกาสทักเอาเงินของท่านไป เป็นลูกจ้างของเจ้าของร้านขายเครื่องคัม เขาให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ขณะที่เกิดการชุลมุนกัน ตอนที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขับรถขนนายฮวด และท่านลงมาจากรถ เขาได้ถือโอกาสหยิบเอาห่อเงินไป ซึ่งเขาเข้าใจว่าเป็นห่อของที่มีค่าไม่ใช่เงิน ตำรวจจับได้เพราะพลเมืองคิดคนหนึ่งกระซิบบอกว่าผู้ต้องหาว่าเงินไปจากรถ และหลบหนีเข้าไปในร้านเครื่องคัมร้านนั้น

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มอบเงินสด 10,000 บาท ให้เป็นรางวัลแก่ตำรวจ 3 คนที่จับกุมผู้ต้องหา และเงินของกลางได้ ต่อจากนั้น ท่านก็พาหลานชายของท่านทั้งสี่คนเดินทางจากสถานีตำรวจมุ่งตรงไปยังธนาคาร “สี่สหาย” เพื่อนำเงินสดไปเข้าบัญชีของท่าน

ท่านเจ้าคุณตัดสินใจบวชแก้บนแน่นอน ท่านจะไปพบกับท่านเจ้าอาวาสวัดธาตุทองในเย็นวันนี้ เพื่อขออุปสมบทที่วัดนั้น

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กำหนดอุปสมบทที่วัดธาตุทอง ในวันอาทิตย์ที่ 8 พฤษภาคม ศกนี้ เวลา 14.00 น. ซึ่งตรงกับวันแรม 4 ค่ำเดือน 6 การบวชเพื่อแก้บนมีกำหนด 7 วันนี้ ท่านพระครูวัชรภาพองค์หนึ่งรับเป็นพระอุปัชฌาย์

อย่างไรก็ตาม การบวชนั้นจะต้องมีบิดามารดา หรือญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งเป็นเจ้าภาพ หรือมีหน้าที่จูงนาคเข้าโบสถ์ ตอนแรกเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขอให้คุณหญิงวาดรับหน้าที่นี้ แต่คุณหญิงวาดได้ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด โดยให้เหตุผลว่า ท่านมีฐานะเหมือนกับว่า ท่านเป็นน้องสาวของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จึงไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ท่านจะเป็นผู้จูงนาคแก่เข้าโบสถ์

“แล้วผมจะได้ใครเป็นเจ้าภาพให้ผม และเป็นผู้จูงมือผมเข้าโบสถ์ตามประเพณีของการอุปสมบทล่ะครับ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับคุณหญิงวาดต่อหน้าคณะพรรคสี่สหาย และสีกนาง

เสียงหวนพุด โพล่งขึ้นทันที

“เอาผมก็ได้ครับคุณอา”

ท่านเจ้าคุณทำคอขยับ และหันมามองคุณอาเสียอย่างขบขัน

“แกเป็นหลานฉันนะ ไว้ย”

“ก็ฉันนะซีครับผมไม่ถือ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“แต่ฉันถือโวย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นผมก็ได้ครับ รับรองว่าผมจะให้คุณพ่อจี๋คอบผมวนรอบโบสถ์สามรอบ และจี๋คอบเข้าไปในโบสถ์เลย ตกลงนะครับผมอยากได้บุญ”

คุณหญิงวาดค้อนนิกร แล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ อย่างเป็นทางการ

“ญาติพี่น้องของเจ้าคุณที่มีอยู่ไม่กี่คนก็ท่องเที่ยวไปหมดแล้ว แต่เจ้าคุณกับดิฉันก็เปรียบเหมือนพี่น้องกลานตามกันมา ดิฉันยังมีพี่สาวอยู่คนหนึ่ง ซึ่งเป็นพี่แท้ ๆ ของเจ้าพล แต่ว่าไม่ได้พบกันเกือบสองปีแล้ว ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้ไปมาหาสู่กัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ลืมตาโพล่ง แล้วนึกถึงสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์คนหนึ่ง

“คุณหญิงหมายถึงพี่ใหญ่หรือครับ”

“ค่ะ พี่ใหญ่ติดต่อกับดิฉันทางจดหมาย และโทรศัพท์เท่านั้น พี่พอใจใช้ชีวิตสงบเงียบอยู่ที่บ้านริมแม่น้ำเมืองนนท์ เกรงครัดในเรื่องศาสนา และธรรมเนียมมโหฬาร ให้พี่ใหญ่เป็นเจ้าภาพไหมล่ะคะ”

“วู้” นิกรร้องลั่น “อย่าเลยครับคุณอา คุณป้าท่านเป็นผู้ดีแปดสาแหรกเก้าทั้งไม้คาน ผมกับพวกเราพาลูก ๆ ไปหาท่าน พอเห็นหน้าก็เริ่มสวด หว่านงูไม่เรียบร้อยเหมือนลูกลิง ลูกค่าง พูดเสียงดังไป ท่านก็ดู ท่านบอกว่า ผู้ดีเขาพูดพอสื่อใจกัน ผมหัวเราะดังไปหน่อยท่านก็ว่าผมแหกปากหัวเราะ แล้วท่านก็แจกเงินอายันส์ อ้ายนพ อ้ายรงค์ และอ้ายดีคนละหมื่นบาท”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ มีสีหน้าข่มขื่นผิดปกติ ท่านกล่าวกับคุณหญิงวาดว่า

“ถ้าเช่นนั้น ผมจะขอให้พี่ใหญ่เป็นเจ้าภาพให้ผมนะครับ ท่านเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ และเท่ากับว่าท่านเป็นพี่สาวของผม เมื่อเร็ว ๆ นี้ ท่านก็จดหมายมาถึงผมขอให้ผมส่งทนายความที่สำนักงานผลประโยชน์ของผมไปช่วยท่านเกี่ยวกับการขายที่ดินแปลงหนึ่งทางเมืองนนท์ ให้เขาสร้างโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้า พรุ่งนี้ไปหาท่านกับผมเถอะครับ”

“ได้ค่ะ ถ้าพี่ใหญ่แข็งแรงพอยังเดินเหินไหว อย่างไรท่านก็รับเป็นเจ้าภาพให้เจ้าคุณ เท่าที่ติดต่อกันทางโทรศัพท์ และจดหมาย ก็รู้สึกว่าคุณเดินไม่ใคร่ไหว”

นิกรว่า “ผมเคยแนะนำให้ท่านออกซ้อมวิ่งตอนเช้า ๆ ท่านก็ไม่เชื่อผม มีหน้าซำยังคำผมเสียอีก ความจริงท่านก็แก่มากแล้ว ผมทราบว่าคุณทำพินัยกรรมเรียบร้อยแล้ว คุณอาจจะได้มรดกของท่านมากกว่าเพื่อน ถัดมาก็อ้ายพลกับพี่น้อง ผมก็มีส่วนในกองมรดกเหมือนกัน แต่คงได้ไม่มากนัก เมื่อตอนเป็นเด็ก ผมกับอ้ายพลไปอยู่กับท่านตั้งสองปีกว่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ พาคุณหญิงวาดไปพบคุณท้าวใหญ่ สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ในวัยชราในเย็นวันรุ่งขึ้น เมื่อคุณท้าวใหญ่ทราบความประสงค์ของเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ท่านก็รับปากเป็นเจ้าภาพให้ท่านเจ้าคุณทันที และรับจะออกเงินค่าใช้จ่ายในการอุปสมบทให้ด้วย แต่เมื่อคุณหญิงวาดเรียนให้ท่านทราบว่า เสียหงวนได้แสดงเจตจำนงไว้แล้วว่า เขาจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย คุณท้าว

ใหญ่ก็ขอบริจาคเงินจำนวนหนึ่งร่วมทำบุญด้วย ทั้งนี้เนื่องจากท่านเป็นผู้ใจบุญสุนทานนั่นเอง และมีความรักใคร่เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เหมือนกับน้องชายร่วมสายโลหิตของท่าน อย่างไรก็ตาม คุณท้าวใหญ่รู้สึกไม่พอใจที่คณะพรรคสี่สหายกับสีนาง และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนไม่ได้ติดตามเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับคุณหญิงวาดไปหาท่าน

ในที่สุดก็ถึงวันอาทิตย์ที่ 8 พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันบวชของเจ้าคุณปัจฉิม ๑

บ้าน “พัชรภรณ์” มีผู้คนพลุกพล่านผิดปกติ เสมียนพนักงานของสำนักงานผลประโยชน์ของท่านเจ้าคุณเกือบ 20 คนได้พากันมาที่บ้าน “พัชรภรณ์” แต่เช้า และคุณท้าวใหญ่สุภาพสตรีนับร้อยคนผู้วางทำปิ่นปักหน้าเคียดตลอดเวลา ได้นั่งรถฟอร์ดเก๋งสีดำคันใหญ่และใหม่เอี่ยมมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ในเวลา 6.00 น.เศษ

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พร้อมด้วยคุณหญิงวาด และสีนาง พล กิมหงวน ศาสตราจารย์ดิเรก ได้ลงมาต้อนรับคุณท้าวใหญ่ที่รถ ซึ่งจอดห่างจากหน้าบันไดตึกใหญ่เพียงเล็กน้อย คุณท้าวใหญ่ก็วางลงจากรถอย่างแช่มช้า ในชุดผ้าไหมสีกลีบบัว คนขับรถของท่านได้ส่งกระเป๋าเงินและกระเป๋าหมากไถ้นั้นทอย่างนอบน้อม

“ยังงั้นกะแม่สีคน และพ่อเทวดาเหล่านี้” คุณท้าวใหญ่เริ่มโจมตี “เมื่อวันจันทร์ทำไมไม่ตามเจ้าคุณกับแม่วาดไปหาป้า อ้ายเราริคิดว่าจะไปกันหมด สั่งเขาทำอาหารค่ำไว้ตั้งเยอะเยอะ เหลวไหลมาก”

นันทายิมให้คุณท้าวใหญ่

“นั่นกับเพื่อน ๆ ดิดูระไม่ว่างจริง ๆ ค่ะ”

คุณท้าวใหญ่กวาดสายตามองไปรอบ ๆ

“พ่อกรไปไหนล่ะ”

ประไพพูดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“ยังไม่ตื่นคะคุณป้า”

“อ้อ – เจริญดี วันนี้พ่อตาบวช ประเดี๋ยวพระท่านก็จะมาสวดมนต์ฉันเข้าคุณลูกเขยยังไม่ตื่น แล้วหลาน ๆ ของฉันทั้งสี่คนตื่นแล้วหรือยัง”

คุณหญิงวาดสบตาคุณท้าวใหญ่ท่านก็ยิ้มแห้ง ๆ

“ยังกะคุณพี่”

“เออ – นอนกันสบายหมด อีกหน่อยฟอนัส ฟอนพ ฟอด่าง และฟอนิกก็เสียนเท่านั้นเอง ส่งตัวพ่อสีคนนี่ไปอยู่กับฉันที่บ้านเมืองนนท์เถอะ ฉันเลี้ยงเองดีกว่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะหึ ๆ

“คุณพี่เอาไปเลี้ยง ก็คงต้องทานยาแก้ปวดศีรษะทั้งวันแหละครับ ทโมนเราดี ๆ นี่เอง อยู่ดี ๆ ก็ช่วยกันร้องตะโกนว่าไฟไหม้ เล่นเอาอกสันขวัญแขวนไปตามกัน บางทีก็เอาปืนพก

ของทางราชการออกมาถึงเล่นเสียงตามลำบ้าน ม่ายก็ไซโยโห้ร้องเหมือนกับว่า พวกโจรบุกเข้ามาปล้นบ้านเรายังงี้บ่อย ๆ”

คุณท้าวใหญ่หัวเราะ

“เด็กหนุ่มเขาก็ดูชุกชมนสนุกสนานกันอย่างนี้แหละ ตานพหลานเจ้าคุณนะ ไม่ใช่เล่นนะ รู้สึกว่าเจตียวลลาดและคล่องแคล่วมาก ตรงกันข้ามกับพอนัส และพ่อดำรงซึ่งค่อนข้างสงบเสงี่ยม”

เสียงหวนพุดโพล่งขึ้น

“แล้วอายตีของผมล่ะครับคุณป้า”

“อู๋ตาย โหง้เรียกลูกว่าอาย เออเนาะพ่อหงวนนี่ พ่อเนี้ยนะแกช่างประจบพุดอะไรก็ตกลงคนอง แต่วาระวังหนอยนะพ่อหงวน รู้สึกว่าแกเจ้าชู้ อย่าให้ไปคว้าเอาผู้หญิงเฉว ๆ มาเป็นอันขาด อย่างไรก็ต้องสมน้ำสมเนื้อกันทั้งฐานะศักดิ์ตระกูล”

คุณหญิงวาดพุดตัดบท

“เชิญบนตึกเถอะคะคุณพี่”

คุณท้าวใหญ่ทักทายทุก ๆ คนโดยทั่วหน้ากัน ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับคุณหญิงวาด ก็พากันขึ้นไปบนตึกใหญ่ตรงเข้าไปในห้องโถง ซึ่งจัดเป็นที่สำหรับพระภิกษุสงฆ์รวม 9 รูปนั่งสวดมนต์ และฉันเช้า นันทา นวลลออ ประภา และประไพเลี้ยงไปโรงครัว เพื่อควบคุมแม่ครัวประกอบอาหารถวายพระ

พระคุณเจ้าแห่งวัดธาตุทอง รวม 9 รูป ซึ่งมีท่านพระคุณสอนพระอุปัชฌาย์ของเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ในวัยงอม และห้องเป็นหัวหน้าได้มาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” โดยรถบัสนาคกลางของโรงแรม “สี่สหาย” ในเวลา 8.00 น. ซึ่งตอนนี้นิกร และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนได้ตื่นนอนอาบน้ำแปรงฟัน แต่งตัวโก้มารวมกลุ่มอยู่ในห้องโถงที่ตึกใหญ่แล้วฟังพระสวดมนต์

เมื่อพระภิกษุสวดมนต์จบแล้ว เจ้าแห้วก็เปิดแผ่นเสียงที่ใช้เครื่องขยายเสียงทันที แต่แทนที่จะเป็นเพลงไทยบรรเลงโดยปี่พาทย์ กลับเป็นเพลงในจังหวัดควาตุซึ่ของวงดนตรีชาโค้ววงหนึ่ง เจ้าหนุ่มทั้งสี่คนยกไหล่ไปมา เสียงเพลง และเสียงร้องเพลงของนักร้องอเมริกัน ทำให้คุณท้าวใหญ่ปวดร้าวในสมองเหลือที่จะกล่าว คุณหญิงวาดมองไปทางประตูด้านหลังตึก ซึ่งเจ้าแห้วยืนอยู่ข้างโต๊ะสี่เหลี่ยมมีเครื่องขยายเสียงตั้งอยู่บนโต๊ะ แล้วท่านก็ร้องตะโกนลั่น

“ปิด ปิด อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วทำหน้าที่ตื่น แล้วยกหัวปิดอ้อออกจากแผ่นเสียง

“ใครบอกให้แกเปิดเพลงนี้วะ”

“รับประทานคุณนพเอาแผ่นเสียงมาให้ผมครับ”

คุณหญิงวาดจู้ปาก

“แล้วเพลงไทยที่เตรียมไว้ล่ะ”

“อยู่ครับ”

“เปิดเพลงไทย” คุณหญิงวาดตวาดลั่น “มีอย่างที่ไหนวะ สวดมนต์ฉันเข้าใช้ เพลงฝรั่ง”

เจ้าแห้วรีบเปลี่ยนแผ่นเสียง แล้วเปิดเพลงไทยเดิม เสียงปี่พาทย์ดังเจื้อยแจ้วไปทั่วบ้าน ทำให้บรรยากาศเป็นไทยแท้เหมาะแก่การประกอบการบุญกุศล คุณท้าวใหญ่สั่งให้ทุกคนช่วยกันประเคนอาหารพระ ซึ่งพวกแม่ครัวยกมาวางไว้บนโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวมากมาย ล้วนแต่เป็นอาหารไทยที่น่ารับประทานทั้งนั้น มีทั้งแกงเผ็ด แกงจืด น้ำพริกผัก เครื่องในไก่ผัดขิง ปลาकु๋ทอด และเป็ดทอดยัดไส้แบบอาหารไทย

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับคุณหญิงวาด และคุณท้าวใหญ่ นั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพรมปูพื้นเบื้องหน้าเตียงไม้ซึ่งมีความยาว 6 เมตร สำหรับพระ 9 องค์ พระคุณเจ้าไม่ได้ฉันรวมกัน เจ้าภาพได้ถวายเฉพาะองค์ซึ่งมีอาหารเหมือนกัน สีสหายกับสีนาง และลูก ๆ ช่วยกันปรนนิบัติพระด้วยจิตใจเลื่อมใสในพระพุทธานุภาพ

หลังจากพระคุณเจ้านั่งภัตตาหารเช้าเสร็จเรียบร้อย และสวดสัพพีแล้ว ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ถวายสิ่งของอันควรแก่พระภิกษุสงฆ์องค์ละถาด ซึ่งรวมทั้งเงินที่สอดใส่ไว้ในซองด้วย พวกเจ้าภาพต่างสนทนากับพระคุณเจ้าทั้ง 9 องค์ ซึ่งทุกองค์ พนัส นพ สมนึก และดำรงรู้จักคุ้นเคยกับท่านเป็นอย่างดี เมื่อตอนที่เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนบวชอยู่ที่วัดธาตุทองเมื่อปีกลายนี้

ท่านพระครูสอน พระอุปัชฌาย์ของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้กล่าวกับท่านเจ้าคุณว่า “ทางวัดไม่มีอะไรขลุกขลัก อาตมาได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ประนมมือไหว้ระหว่างอกตลอดเวลา

“ขอบพระคุณครับท่านอาจารย์ ผมนับญาติ ๆ และลูกหลานจะไปถึงวัดในราวบ่ายโมงนะครับ”

“ดีแล้วเจ้าคุณ มีอะไรที่สงสัยก็ถามอาตมาได้”

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ – พี่สาวของผมคนนี่ คือคุณท้าวใหญ่ ท่านบอกผมว่า ถึงแม้ผมจะศิรชะล้างผมก็ต้องโกนหัวใหม่ครับ ท่านอาจารย์”

พระครูสอนยิ้มเล็กน้อย

“เจริญพร ต้องโกนเสียให้เรียบร้อย ถึงแม้ตอนบนกระหม่อมของคุณไม่มีเส้นผมเลย แต่ข้างหู และตอนท้ายทอยยังมีผมหรือผมแหม่มอยู่บ้าง ต้องโกนออกให้หมดซึ่งอาตมาหมายถึงคิ้วด้วย”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะกึกกัก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ยกมือขวับขึ้นลูบคิ้วว่าของ ท่าน แล้วถามท่านพระครูว่า

“ผมบวชเพียง 7 วันเท่านั้น ไม่ต้องโกนคิ้วได้ไหมครับท่านอาจารย์”

คุณท้าวใหญ่พูดเสริมขึ้น

“ไม่ได้หรอกค่ะ เจ้าคุณ มีอย่างที่ไหนเป็นพระไม่โกนคิ้ว ประเดี้ยวเจ้าคุณไปยั้คิ้วให้ผู้หญิงจะว่ายังไง”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเสียงปร่า

“เอา – โคนก็โคน ตอนสาย ๆ ผมจะ โคนให้เรียบร้อย”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ไป โคนที่วัดก็ได้นี่คะ”

“อย่าเลยครับ มันจะขลุกขลักโคนไปจากบ้านดีกว่า พอบายโมงผมก็นุ่งขาวห่มขาวนั่งรถไปวัดเลย แห่แหนอะไรก็ไม่มี ผมบวชเงียบ ๆ เป็นการบวชแก้บนเท่านั้น แยกหรือไม่ได้เชิญเลย นอกจากพวกเด็ก ๆ ของผมเขามีแอกใจมาช่วย

พระคุณเจ้าทั้ง 9 รูปลากลับวัดแล้วรถบัสของโรงแรม “สี่สหาย” ได้ไปส่งท่านจนถึงวัด คณะพรรคสี่สหายกับสีนางพร้อมด้วยเจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่คน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ คุณหญิงวาด และคุณท้าวใหญ่ได้ร่วมรับประทานอาหารเข้ากันกลางห้องโถง ล้อมวงนั่งรับประทานบนพรมแบบคนไทย

คุณท้าวใหญ่ไม่พอใจ เมื่อเห็นนิกรตั้งอกตั้งใจรับประทานอาหารโดยไม่ยอมพูดคุยกับใคร

“พ่อกรจ๊ะพ่อกร”

“ว่าไงครับคุณป้า” นิกรพูดเสียงคับปาก

“ทำไมกินอยู่มูมมามนั้กละลูก ตักปลากุ้งสองคำเท่านั้น หมดไปตั้งครึ่งจานค่อย ๆ กินซีจ๊ะ”

“มันอร่อยนี่ครับคุณป้า เวลากินผมไม่ยอมพูดอะไรกับใครหรอกครับ ผมเป็นคนรู้จักแบ่งเวลาให้ถูกต้อง กิน นอน พักผ่อน และทำงาน”

“แต่เธอตะกะตะกลามมากไปนี่จะนิกร”

“ไม่ใช่ตะกะตะหรือครับคุณป้า ผมชอบกินคำโต ๆ อย่างนี้จนเป็นนิสัยแล้วครับ”

คุณท้าวใหญ่ค้อนควับ

“นิสัยตะกะนะซี ลูกเจ้าคุณทำไมถึงกินอยู่อย่างนี้ก็ไม่รู้”

นิกรทำหน้าที่จนแล้วหันมาถามคุณหญิงวาด

“พ่อผมเป็นเจ้าคุณหรือครับ”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“แกไม่รู้หรือหรือว่า พ่อแกเป็นใคร”

นิกรหันมาถามเสียหงวน

“พ่อกันใครวะ เจ้าสัวกิมเบ๊ไช้ไหม”

อาเสี่ยทำคายน

“นั่นเตี้ยกันไว้ย”

“แล้วพ่อกันล่ะ”

“จะไปรู้เระอะ” เสี่ยหงวนตวาดแล้วหัวเราะ

ร.ต.นพพุดเสริมขึ้นดั่ง ๆ

“คุณปู่ผมเป็นเจ้าของคานทองครับพ่อ”

“หน้อยเเน่” นิกร้องลั่น “ปู่แกเระเระเจ้าคานทอง ถ้ายังงั้นฉันก็เป็นลูกเจ้าคุณนะซี หรือยัง.....ซักละแล้วไว้ยกู พอแก้ตัวเข้าแม่แต่ชื่อพ่อชื่อแม่ก็จำไม่ได้ ปีนี้มันแก้เต่าร่วงโรยไปมาก ฟินฟางก็โยกหมด เลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้”

คุณท้าวใหญ่มองคุณกรอย่างแปลกใจ

“ฟินกับแมวมันเกี่ยวข้องกันอย่างไรจะพอกกร ทำไมฟินโยกถึงเลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้”

นิกรอมยิ้ม

“โบราณเขาถือครับ คนฟินโยกเขาห้ามเลี้ยงแมวตัวผู้ แต่ถ้าฟินดีก็เลี้ยงแมวตัวเมียไม่ได้เหมือนกัน”

“อ้อ.....ชอบกล ป้าก็พึ่งรู้เตี้ยวันนี้แหละ” แล้วท่านก็ยิ้มให้เสี่ยหงวน “ประเดี้ยวทานข้าวแล้วพ่อหงวนช่วยโกนหัวให้เจ้าคุณท่านหน้อยซินะ”

อาเสี่ยทำหน้าที่ชอบกล

“ผมเป็นเด็กเป็นลูกหลานของท่านจะโกนให้ท่านอย่างไรครับ”

“เอาเถอะนำ ทำตามหน้าที่จะเป็นอะไรไป แม้แต่รัฐมนตรี หรือเจ้านายก็ยิ่งถูกช่างตัดผมจับหัวเพราะหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เธอไม่ต้องจับหัวเจ้าคุณหรอก เพียงแต่ช่วยโกนหนวดโกนคิ้วให้ท่าน แล้วโกนผมข้างจอนหู และตอนท้ายทยอยออกเดียวเดียวก็เสร็จเรียบร้อย”

เสี่ยหงวนหันมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ตกลงให้ผมโกนหัวให้คุณอานะครับ”

“เออ ได้เหมือนกัน ถ้าจะไปตามช่างเขามาก็เสียเวลามากเรื่องไปเปล่า ๆ แกโกนให้อาก็ดีเหมือนกัน”

“ครับ ผมแสดงเต็มที โกงหัวโกนหนวดโกนคิ้วตลอดจนขนหน้าอก และขนหน้าแข้ง ไหน ๆ โกงแล้วก็โกนให้เกลี้ยงทั้งตัว”

“โน” นายพลดิเรกร้องลั่น “ขนหน้าอกกับขนหน้าแข้งของคุณพ่อไม่ต้องโกนไว้ย แยกพยายามโกนหัวคุณพ่อให้เกลี้ยงหน่อย”

“ปู่โธ” อาเสี่ยอุทาน “มีอยู่สองสามเส้นเท่านั้น โกงไม่ถึงนาทีกี่หมด”

คุณหญิงวาดมองดูท่านเจ้าคุณอย่างชื่นชม

“เจ้าคุณครองผ้ากาสาวพัสดุแล้ว ดิฉันคิดว่าคงจะสง่างามมากเหมือนกับพระ
เถระผู้ใหญ่ที่บวชมานาน ๆ อ้า – พ่อตำรงแปกบอกดิฉันว่าบางทีเจ้าคุณจะบวชตลอดไปซะไหมคะ”

“ไม่แน่ครับคุณหญิง ตั้งใจว่าอย่างนั้นแต่พูดไปแล้วทำไม่ได้ก็จะบาปกรรมเปล่า ๆ
ภารกิจของम्मันมีอยู่มาก”

นิกรว่า “ผมทำแทนได้นี้ครับคุณพ่อ”

“อ้อ แกก็อโงงันบรรลัยไปเท่านั้นเอง”

“ก็เป็นอะไรไปละครับ เงินทองของคุณพ่อก็เหมือนของम्म คุณพ่อตายเมื่อไร
ทรัพย์สินสมบัติของคุณพ่อก็ตกเป็นของम्म และเมียผม”

“อ้วยตาย” คุณท้าวใหญ่อุทาน “พูดอะไรก็ไม่รู้ไม่น่าฟังเลย เหมือนกับจะแข่งให้
เจ้าคุณตายเร็ว ๆ ยังงั้นแหละ พ่อนิกรนี่ ยังมีอายุมากก็ยิ่งเลวลง”

นิกรอมยิ้ม

“ใช้ครับ ผมก็เหมือนกับผู้ใหญ่อีกเยอะแยะที่ยิ่งแก่ตัวก็ยิ่งเลว ผมเอาอย่างผู้ใหญ่ที่
เลว ๆ ครับ”

“แหม – น่าตบสักภาค”

นิกรสะอื้นโหยง แล้วหัวเราะชอบใจ คุณท้าวใหญ่มองดูเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน
ซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยรับประทานอาหารกันอย่างสงบเสงี่ยม แล้วท่านก็กล่าวกับสมณีกุลูกชาย
ของเสี่ยหงวน

“ไม่คุยอะไรกันบ้างเลยหรือจะพ่อนึก”

สมณีกียิ้มอาย ๆ

“ไม่ละครับคุณย่า ผมและพวกเราเป็นเด็กครับ ร่วมรับประทานอาหารกับพ่อแม่
และญาติผู้ใหญ่ก็ต้องสังวรในเรื่องกิริยามารยาททำตัวให้เรียบร้อย”

“ก็คุยกันบ้างซีจะยาไปว่าอะไรละ เมื่อกี้พ่อนพชูปชบอะไรกับเธอเห็นหัวเราะกัน
คิกคัก”

เสี่ยตืดหัวเราะไม่ได้

“อายนพมันบอกผมว่าคุณย่าทำเด็กนิดเดียว แต่ชื่อคุณท้าวใหญ่”

คุณท้าวใหญ่นัยน์ตาเหลือก จ้องมองดูลูกชายของนิกรอย่างโมโห

“คำว่าท้าวนะไม่ได้เขียน สระเอ. ท.ทหาร ไม้โท. สระอานะจะพ่อนพ ท้าวเป็น
ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของข้าราชการหญิงในพระราชวัง เธอเป็นมหาบัณฑิตเสียเปล่าช่างไม่รู้อะไร
เสียเลย เมื่อก่อนนี่นะยาเคยเป็นหัวหน้าพวกโกลนในพระบรมมหาราชวังเข้าใจไหม เป็นที่เคารพ
ยำเกรงแก่พวกนางข้าหลวง หรือชาววังทุกคน”

“อ้อ” นพพูดเสี่ยฮานคาง “ผมเข้าใจผิดครับคุณย่า ผมนึกว่าคุณย่าชื่อท้าวใหญ่
ซึ่งแปลว่าดินโตเสียอีก”

คุณท้าวใหญ่ชักยั้วเก้โพล่งขึ้น

“ดินโตไว้ตะปากแกกับพ่อแถนะซี ทำไมถึงโง่อย่างนี้ละ น่าจะรู้มานานแล้วว่
ฉันท้อดีตข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายใน”

ตอนสายวันนั้นเอง สีนางก็ช่วยกันจัดดอกไม้ และเตรียมข้าวของต่าง ๆ สำหรับ
พระบวชใหม่ คุณท้าวใหญ่คอยตรวจตราดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยไม่ให้ขาดตกบกพร่อง
ท่านเคยเป็นเจ้าภาพอุปสมบทใครต่อใครมามากต่อมากแล้ว จึงมีความชำนาญ และรอบรู้สารพัด
เกี่ยวกับการอุปสมบท

ท่านผู้ใหญ่หลายคนผลัดเปลี่ยนกันมาเยี่ยมเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นเพื่อน
สนิทมิตรรักของท่าน ที่ติดธุระจำเป็นไปที่วัดไม่ได้ก็นำของมาให้ที่บ้าน ล้วนแต่ของมีค่า และ
เหมาะแก่พระภิกษุสงฆ์ เช่น พัดลมตั้ง เต้าไฟฟ้า กระจกน้ำแข็งขนาดยักษ์

ในราว 13.00 น.เศษ เมื่อท่านเจ้าคุณว่างแขก ท่านก็เรียกอาเลี้ยกิมหงวนมาโกน
หัวให้ท่านที่ระเบียงหลังตึกใหญ่ชั้นบน ขณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขาได้นั่งเรียงกันเป็นพระ
อันดับอยู่บนม้ายาว ดูช่างตัดผมบรรดาศักดิ์ก็ล้อเล่นตลกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

กิมหงวนสวมเสื้อหม้อของศาสตราจารย์ดิเรก ทำทางเหมือนกับช่างตัดผมชั้นดี
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซีม่าสีแดงตัวเดียว ท่อนบนเปลือยเปล่าแลเห็นขนหน้าอกรุงรัง ท่านนั่งอยู่บนม้ายาว
กลมบนวมตัวหนึ่ง และกำลังสนทนากับสี่สหาย และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนเกี่ยวกับกับบวชแก้บน
ของท่านในตอนบ่ายวันนี้

เจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดมาพร้อมด้วยถาดเงินใบเล็ก ๆ ใส่ตะไกรตัดผมเล่ม
หนึ่ง ตะไกรปัตตาเลี่ยนอันหนึ่ง หวีเล่มหนึ่ง และมีดโกนซึ่งอยู่ในซองของมัน นอกจากนี้ก็มีแปรง
และพัฟพร้อมด้วยผ้าขนหนูเล็ก ๆ ใหม่เอี่ยมผืนหนึ่ง

“ไอ้โฮ” เสียงหวนครง “มึงหายหัวไปไหนวะอ้ายแห้ว”

“รับประทานปัตตาเลี่ยนนี่มันที่อครับ ไม่ได้ใช้มานานแล้ว ผมต้องเสียเวลาลับมัน
ให้คม” แล้วเจ้าแห้วก็วางถาดลงบนเก้าอี้มีพนักตัวหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ข้างเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“เข้าไปในห้องคุณอาเอาน้ำมาให้แก้วซี แปรงถูหนวด และสบู่ในห้องน้ำด้วย ทำ
อะไรให้มันว่องไวหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้ววิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในห้องนอนของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ สักครู่ก็
กลับออกมาพร้อมด้วยแก้วน้ำเย็น จานใส่สบู่และแปรงสำหรับทาหนวด เสียงหวนซี้ม้อบอกให้เจ้า
แห้ววางลงบนเก้าอี้

นายช่างบรรดาศักดิ์ก็เก๊กหน้าให้เครื่องเครื่องทำปากเบี้ยวเล็กน้อย เขาหยิบตะไกรปัต
ตาเลี่ยนขึ้นมาดูแล้วกล่าวกับท่านเจ้าคุณด้วยเสียงหนัก ๆ

“เอาตะไกรกับผมคองหนอย ผมจะใช้ปัตตาเลี่ยนกล้อนผมที่เหลื่อออกให้หมด
แล้วเอามีดโกนให้เกลี้ยง วันนี้คุณอาหัวโล้นนะครับ”

นิกรหัวเราะก๊าก

“โล้นมานานแล้วโว้ย”

ท่านเจ้าคุณคือนิกร

“ทะเล้งแล้วอ้ายกร วันนี้อ่ากระเช้า หรือทำให้อารมณ์พ่อหงุดหงิดขุ่นมัวเลยวะ
ขอให้พ่อได้บวชเรียนอย่างสบายใจเถอะ”

นิกรรีบยกมือไหว้

“ขอโทษทีครับ แะะ แะะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็มหน้าลงเล็กน้อย อาเสี่ยขยับปัดตาเลียนไถท้ายทอยของท่าน
แต่ปัดตาเลียนของเจ้าแห้วมีความคมอยู่เพียงเล็กน้อยก็ถอนผมขึ้นมาทีละหลาย ๆ เส้นทำให้ท่านเจ้า
คุณร้องลั่น

“โอ๊ย นี่ปัดตาเลียนหรือขวานโว้ย”

“ฮั่นแน่” เสี่ยหงวนอุทานแล้วหัวเราะ “เอาอย่างการ์ตูนโฆษณาขายตะไกรปัดตา
เลียนเนอะ”

“อาเจ็บจริง ๆ โว้ย ปัดตาเลียนบ้างออะไรถึงได้ทีอย่างนี้”

เสี่ยหงวนยกมือปัดตาเลียนขึ้นมาพิจารณาแล้วมองคุณหน้าเจ้าแห้วซึ่งยืนอยู่ข้างราว
ลูกกรงหลังตึก

“นี่มันตะไกรตัดขนมันนี่หว่า แกได้มาจากไหนวะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานคนเลี้ยงม้าบ้านคุณสว่าง เขาให้ผมมานานแล้วครับ ผมเคยตัดผมให้
คนสวนมัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโรลั่น

“ตะไกรสำหรับตัดขนม้าดันเอามาได้ แกเข้าใจว่าฉันเป็นม้าแข่งหรืออย่างไรวะ
อ้ายแห้ว”

กิมหงวนเหวี่ยงตะไกรปัดตาเลียนข้ามราวลูกกรงหลังตึกลอยละลิวลงไปยังพื้นดิน
เบื้องล่าง ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง ต่อจากนั้นอาเสี่ยก็ใช้ตะไกรตัดผมตอนท้ายทอย
และที่จอนหูทั้งสองข้างของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออก ท่าทางของเขาแล้วคล่องราวกับช่างตัดผม
อาชีพ แต่เพราะแล้วคล่องเกินไป ตะไกรจึงหนีบใบหูข้างซ้ายของท่านเจ้าคุณเต็มแรง

“โอ๊ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องสุดเสียง

“ว้า” อาเสี่ยเอ็ดตะโร “นั่งเฉย ๆ ซึ่กรับอะอะทำไม”

“อ้าว ก็หูฉันไม่ได้ทำด้วยเหล็กนี่โว้ย ข้างบ่าบออะไรตัดเอาใบหูแทบขาดแล้วจะ
ไม่ให้ร้อง มันเจ็บไม่ใช่หรออะ”

อาเสี่ยฝืนหัวเราะ

“อ้อ ตอนที่ตะไกรคั้งหนีตัวเอง ผมก็นึกเหมือนกันครับว่าคงตัดเอาใบหูของคุณเอาเข้า”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าให้พ.อ.พล

“แกเถอะวะพล แกช่วยกลั่นกรองโกนหมวดคราโกนคิ้วให้อาหน้อยเถอะ ขึ้นให้อ้ายหงวนเป็นช่างประเดี้ยวมันตัดหูอาซาดก็เลยไม่ต้องบวชกัน”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ผมไม่ถนัดหรอกครับ โดยเฉพาะผมใช้มีดโกนไม่เป็น เคยใช้แต่มีดโกนหมวดเท่านั้น ให้อ้ายหมอเถอะครับ”

“โน” นายพลดิเรกร้องลั่น “โอได้แต่เพียงโกนหมวดคราให้ตัวเองด้วยเครื่องโกนหมวดไฟฟ้าเท่านั้น”

นิกรผูกคูกขึ้นยืน แล้วเดินปราดเข้ามาหาเสี่ยหงวน

“ผมเองครับคุณพ่อ เรื่องการใช้มีดโกนผมถนัดครับ ผมไม่เคยใช้เครื่องโกนหมวดเลย เพราะรู้สึกที่ใช้มีดโกนสะดวกกว่า.....เกลี้ยงกว่า.....เร็วกว่า.....และได้เลือดกว่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะคุ้ง โหยัง

“หา – ตอนสุดท้ายแกว่ายังไงนะ”

นิกรอมยิ้ม

“ผมว่าไม่เสียเลือดครับ หลีกไปอ้ายหงวน กันแสดงเอง แกนะไม่มีทำหอก ขึ้นให้โกนหัวคุณพ่อ กว่าจะเสร็จก็ได้แผลไม่ต่ำกว่า 10 แผล ต้องปิดพลาสติกทั่วหัวหาที่วางไม่ได้”
เสี่ยหงวนเลื่อนตัวออกไป

“เชิญครับนายช่าง เอาเลยเพื่อนกันอยากจะดูความสามารถของแกเหมือนกัน”

นิกรหยิบแปรงทาหนวดขึ้นมาจุ่มน้ำในแก้วแล้วถูสบู่เสร็จแล้วก็ทำตามท้ายทอย และที่จอนหูทั้งสองข้างของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรก

“ทำทางอ้ายกรมั่นทะมัดทะแมงดีไวย์”

“อไรน์ คล้ายกับที่เคยเป็นช่างตัดผมมาแล้วครับ”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“กันเคยหากินเป็นช่างตัดผมมาแล้ว ขนาดคุณพระ หรือเจ้าคุณหลายท่าน ล้วนแต่เป็นขาประจำของกัน ตัดให้ท่านหนเดียวเจ็ดไปจนตาย”

แล้วนิกรก็ดึงมีดโกนออกมาจากซองข้างมันออก

“ก้มหน้าหน้อยครับคุณพ่อ เอละครับ อ้า – ถ้าพลาดพลั้งคุณพ่อต้องเสียชีวิต เพราะผมถือโหลให้ผมด้วยนะครับ อย่าถือเป็นข้ออาฆาตพยาบาทหรือผูกเวรจองกรรมกับผมในชาติหน้าเลย”

ท่านเจ้าใจหายวบเงยหน้าขึ้นมองคูลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“แจะโกนหัวให้ฉันหรือจะเช็ดคองฉันวะอ้ายกร พูอะไรไม่เคยเป็นมกคลปากเลย”

“นั่นนะซีครับ ผมรู้ตัวเหมือนกันว่าผมปากเสียมานานแล้ว”

แล้วนิกรก็เริ่มโกนผมให้พ่อตาของเขาอย่างประณีต ลูกชายของนิกรอ้าปากหาวจีนดัง ๆ

“เฮ้อ – กลับไปตีกเราเถอะไว้วพวกเรา ไม่มีอะไรตื่นตื่นหวาดเสียวเลย อ้ายนัสเสือกชวนมานั่งดูคุณตาโกนหัวได้”

เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนต่างลุกขึ้นหัวเราะคิกคักเดินผ่านระเบียงด้านหลังตึกลงบันไดไปชั้นล่าง นิกรโกนศีรษะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่อไปอย่างตั้งอกตั้งใจ และเป็นกรอย่างแบบเนียนที่สุด เสียงมีดโกนกระทบหนังหัวของทำดังแกรก ๆ เบา ๆ เพียงครู่เดียวศีรษะของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ปราศจากเส้นผมแม้แต่เส้นเดียว

นิกรยักคิ้วให้เสี่ยหงวน

“เป็นยังไง ก่อนโกนมองดูแล้วคล้ายกับลูกมะอีก ตอนนี่กลายเป็นลูกมะเขือเทศสุก ๆ ไปแล้วเห็นไหม”

ท่านเจ้าคุณจื้อปาก

“อย่าอธิบายเลยวะ โคนคิ้วโกนหนวดเคราต่อไปเถอะ”

“เดี๋ยวก่อน ต้องโกนขนรักแร้ และขนหน้าอกออกเสียก่อน”

ท่านเจ้าคุณตวาดแว๊ด

“ไม่ต้องโกนไว้ว”

นิกรหัวเราะ

“คุณพ่อจะเก็บเอาไว้เป็นนวนอุทยานของพวกมดหรือครับ ขนหน้าอกคุณพ่อ มดหลงเข้าไปสามเดือนยังหาทางออกไม่ถูก”

“อือ อ้ายนี่พู่มากเหลือเกินไว้วพับผ่า”

นิกรหยิบแปรงทาหนวดจุ่มน้ำในแก้วแล้วป้ายก้อนสบู่ในงานเสร็จแล้วก็ยกขึ้นทาคิ้วทั้งสอง และทาหนวดทาเคราให้พ่อตาของเขา ตอนนี่ท่าทางของนิกรตั้งอกตั้งใจมาก เขาจ้อมีดโกนลงทางปลายหนวดข้างขวาของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วดิ่งมีดโกนเข้ามาหาตัว

“แคว่ก”

หนวดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทางด้านขวาหายไปครึ่งหนึ่ง คงเหลือทางซ้ายอีกครั้งเดียว คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าแผลเห็นหน้าตาของท่านเจ้าคุณเปลี่ยนแปลงไปเหมือนตัวตลก ต่างก็หัวเราะจีนพร้อม ๆ กัน นิกรหยิบกระจกบานเล็กส่งให้พ่อตาของเขา

“ดูหน้าคุณพ่อหน่อยซีครับ”

ท่านเจ้าคุณมองดูหน้าของท่านในกระจกรูปไข่แล้วท่านก็ผลอดตัวร้องลั่น

“ว้าย.....เร็ว – โคนหนดอกอีกข้างหนึ่งไว้อ้ายกร”

นิกรอมยิ้ม

“ปล่อยไว้อั้งี้แหละครับ โคนคิ้ววาออกเสียดอีกข้างหนึ่ง เหลือคิ้วซ้าย และหนด
ซีกซ้ายไว้แล้วไปบวช”

ท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก แต่ก็อดหัวเราะไม่ได้

“อ้ายเวรนี้ทำอะไรเป็นเล่นเสมอ เร็ว ๆ นำ พ่อยังมีงานที่จะต้องทำอีกมาก”

นิกรขยับมิดโคนในท่าทางขึงขัง

“นี่ถึงคุณพระคุณเจ้าไว้นะครับ”

“เอาอีกแล้ว พุดยังงี้อีกแล้ว แกจะเชือดคอฉันได้ลงคอก็ตามใจเถอะวะ พุดมาก
เสียดจริงเชียวพับผ่า”

นิกรเริ่มโกนคิ้ว โคนหนดคราให้พ่อตาของเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ ถึงแม้จะขี้น
เล่นพุดมากคอยชักใบให้เรือเสียด แต่เขาก็สามารถโกนคิ้ว โคนหนด โคนคราให้เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ
ได้อย่างเกลี้ยงเกลาพอใช้ ถึงแม้ว่ามีคิ้วโกนจะบาดที่คางท่านเจ้าคุณเพียงหนึ่งแห่ง ก็เป็นแผล
เล็กน้อยมีเลือดออกนิดหน่อย

“เอาละครับ คุณพ่อคุณระจกอีกที่รับรองว่า คราวนี้เกลี้ยงเกลามองดูเหมือนมะเขือ
เทศที่กำลังสุกงอมหน้าตาคุณพ่อรู้สึกว่าเป็นหนุ่มขึ้นครับ คล้าย ๆ กับชูล บรินเนอร์”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ มองดูใบหน้า และศิระษะของท่านในระจกเงาบานเล็กอย่าง
พิจารณา แล้วท่านก็ยื่นมือขวาให้นิกรจับ

“ขอบใจแกมากนิกร ฝีมือโกนหัวของแกไม่เลวนี่หว่า แกโกนได้เรียบร้อยจริง ๆ
แถมแคะหูหน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ แต่ผมไม่รับรอง ถ้าหากว่าผมดึงเอาแก้วหูของคุณพ่อออกมา”

ท่านเจ้าคุณสะอื้นเล็กน้อย

“ถ้ายังงั้นก็ไม่ต้อง” พุดจับท่านก็ลุกขึ้นยืน “อาบน้ำฟอกหัวเสียดที่ประเดี๋ยวก็ถึง
เวลาอาหารกลางวันแล้ว จะต้องกินข้าวมีเนื้อให้อ้อม เพราะมือเย็นจะอดกินแล้ว”

เสียดหงวนว่า “เอาเถอะครับ ผมจะให้อ้ายแห้วซื้อโจ๊กไปถวายตอนสามทุ่ม เอาไป
ฝากท่านอุปัชฌาย์ของคุณอาด้วย”

พลหัวเราะหึ ๆ ยกมือเขกกบาลอาเสียดเบา ๆ

“พระฉันข้าวเย็นได้หรือวะ” เขาพุดพลาถหัวเราะพลาถ

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ยกมือลูบศิระษะอันล้านเลี่ยนของท่านแล้วพาตัวเดินเข้าไปใน
ห้องนอน

โดยรถยนต์เก๋ง 4 คัน นาคแก่หรือเจ้าคุณปัจจนิก ๑ พร้อมด้วยคุณท้าวใหญ่
คุณหญิงวาด สีสหายกับสีนาง และเจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่คน และเจ้าแห้วได้มาถึงวัดธาตุทองพระ
โขนง ในเวลา 13.00 น.เศษ

เมื่อผ่านเข้ามาทางหน้าโบสถ์ เสียงแตรวง และเสียงเถิดเทิงก็ดังกระหึ่มขึ้นทันที
เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหยหันมาถามพลว่า

“มีการแห่มาครอบโบสถ์ด้วยหรือพล”

“ครับ พวกนายตรวจ และเด็กกระเป่ารถเมล์ของอ้ายกรเขาหากลองยาว และเทิง
บ้องมาช่วยครับ มีหัวโตด้วย”

ท่านเจ้าคุณหันมามองคุณนิกร

“ไม่น่าจะให้คนของแกต้องวุ่นวายไปเลย พ่อก็บอกแล้วว่าพ่อจะบวชเจียบ ๆ บวช
7 วันเพื่อแก้บนหลวงพ่от่านนั้น”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“ผมบอกเขาแล้วนี่ครับ แต่นายท่า และนายตรวจใหญ่เขาไม่ฟังเสียง เขาบอกว่า
คุณพ่อก็มีหุ้นอยู่ในบริษัทรถเมล์ เท่ากับเป็นเจ้าของบริษัทเหมือนกัน พวกเขาจำเป็นจะต้องมา
ช่วยเหลือเจ้านาย”

“ว่า – ชักกระดากเสียแล้วซี อ้า – แกบวชแทนพ่อได้ไหมล่ะอ้ายกร”

นิกรสะอื้นโหยง

“อ้าว ผมไม่ได้บนหลวงพ่อนี้ครับ ของพรรณนี่บวชแทนกันได้เมื่อไรล่ะครับ”

คณะพรรคสี่สหายกับวงศาคนาญาติ ต่างพักผ่อนกันอยู่ที่ศาลาข้างโบสถ์รอคอย
เวลาฤกษ์ ส่วนเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ชวนคุณท้าวใหญ่ไปพบกับท่านพระคุณสอนอุปัชฌาย์ของท่าน
กลองยาวกับแตรวงบรรเลงอยู่เพียงครู่เดียวก็สงบเจียบไป เจ้าหน้าที่ของโรงแรม “สี่สหาย” นำ
เครื่องคัมเด็จพระอย่างเต็มที ทั้ง ๆ ที่เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ต้องการบวชเจียบ ๆ แต่ก็มีคนมาช่วยเหลือ
ร่วมงานอุปสมบทเกือบ 300 คน ตามธรรมดาของคนมีเงินไม่ว่าจะทำอะไรจะต้องมีผู้มารับใช้ให้
ความช่วยเหลือเสมอ

เมื่อถึงเวลา 13.40 น. เจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่คนก็ช่วยกันจัดริ้วขบวนแห่ภาค
ทักษิณาวรรต 3 รอบโบสถ์ตามประเพณีของการอุปสมบททางมหานิกายที่นิยมกัน แตรวงคณะ
เหล่านายสนักแตรวงสมัยหนึ่งเจียบอยู่หน้าขบวนประกอบด้วยนักดนตรี 20 คน แต่งกายตามใจ
ชอบคือมีอย่างไรก็แต่งอย่างนั้น แต่งสากลก็มี ครึ่งสากลคือผูกเน็คไทและไม่สวมเสื้อนอกก็มี แต่ง
กายแบบสุภาพชนก็มี กางเกงขาสั้นเสื้อยืดก็มี ถัดจากแตรวงก็ถึงกองพันหัวโตประกอบด้วยหัวโต
รวม 8 หัว ผู้แสดงเป็นหัวโตก็คือพวกนายตรวจรถเมล์นั่นเอง ต่อมาถึงเทิงบ้องคูริยางค์ หรือเถิดเทิง
ประกอบด้วยกลองยาว 10 ใบ โหม่งฉาบกรับพร้อมนับว่าเป็นวงกลองยาวที่ใช้ผู้บรรเลงมาก คู่รำ
เป็นชายหนุ่ม และหญิงสาวรวม 2 คู่

ต่อจากวงเกิดเท็งก็คือนาคเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ซึ่งอาศัยกิมหงวนได้เสียดสะอย่างแรง กล้าอุทิศตัวของเขาเป็นม้าให้นาคขี่ หลังจากนั้นนาคก็ถือขบวนวงศาคนาญาติเดินแถวสองแถวถือถาดใส่ของถวายพระ คุณท้าวใหญ่อุ้มไทรจิวรเช่นเดียวกับคุณหญิงวาด

พอได้เวลา 14.00 น.ตรง เสียงแตรวงวงใหญ่ก็เริ่มบรรเลงเพลง “คลื่นกระทบฝั่ง” และแล้วเกิดเท็งก็บรรเลงขึ้นบ้างตามลีลาของกลองยาว ผู้คนพากันมาดูนาคบรรดาศักดิ์อย่างล้นหลาม เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ขึ้นนั่งบนคอเสียดหงวนแล้ว นายพลดิเรกช่วยประคองเสียดหงวนให้ลุกขึ้นยืนแล้วถามเสียดหงวนด้วยเสียงหัวเราะ

“เป็นยังไง หน้าใหม่วะ”

“ไอ้โฮ ยังกะฮิปโปโปเต็มสที่เขาเดินเซียวไว้อ อ้ายกรไปไหนล่ะ”

นิกรถือกลดสีแดงวิ่งเข้ามาทางให้เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ส่วนเจ้าแห้วทางกลดให้เครื่องไทรจิวรที่คุณท้าวใหญ่อุ้มอยู่ขบวนแห่นาคเริ่มเคลื่อนที่แล้ว ลูกชายของสี่สหายทั้งสี่คนวิ่งมาร่วมสนุกกับพวกเกิดเท็ง นพร้องตะโกนโห่เสียงลั่น

“โห่.....ฮี้โห่.....ฮี้โห่.....ไอ้โฮ.....โฮ.....”

มีเสียงร้องรับพร้อม ๆ กัน

“ฮิว”

เมื่อโห่ครบ 3 ลาแล้ว กลองยาวก็เริ่มแสดงลวดลายต่าง ๆ มีการร่ายรำตามจังหวะเพลง พวกหัวโตก็ร่ายรำท่าท่าแปลก ๆ ทำให้คนดูพระสงฆ์องค์เจ้าหัวเราะกันอย่างครื้นเครง นิกรนึกสนุกขึ้นมา ก็บอกให้นายพลดิเรกช่วยถือกลดแทนเขา แล้ววิ่งเข้าไปร่วมสนุกกับเจ้าหนูมรูปหล่อ ทั้งสี่คนทางวงเกิดเท็ง ซึ่งตอนนี้เองนิกรได้รำป้อเข้าไปหาสาวสวยคนหนึ่งซึ่งอยู่ในเครื่องแบบไทยแท้ และหล่อ่นคือเสมียนสาวในบริษัทรถเมล์ “การุณวงศ์” ของนิกรนั่นเอง

นพกับสมนึก ช่วยกันร้องเพลงกลองยาวเสียงลั่น คือผลัดกันร้องคนละวรรค นักกลองยาวเหล่านี้ ก็คือพนักงานในบริษัทรถประจำทางของนิกรนั่นเอง

“มาละไว้อ เอ้า – มาละวา มาแต่ป่า หน้าตาเหมือนลิง”

นิกรร้องตะโกนด่านพกับสมนึก

“มีงสองคนนะซีมาแต่ป่าหน้าตาเหมือนลิง ร้องให้มันเข้าแก้ปหน้าอชชีไว้อ เพลงของแกฟังแล้วไม่เอาไหนเสียเลย”

เสียงเท็งบ้อง เสียงโหม่งเสียงฉาบ และเสียงกรับคังกังวานลั่นวัด ส่วนพวกแตรวงล่องหน้าไปไกลแล้ว นิกรรำแบบกรมศิลป์ทำท่าได้สวยงามมาก นพกับเสียดช่วยกันร้องเพลงกลองยาวต่อไป

“ใครมีมะกรูด มาแลกมะนาว ใครมีลูกสาว มาแลกลูกเขยไป ใครมีมะอึก มาแลกมะไฟ น้ำมันจี้ไก่แห้งทา ๆ ตะละล้า”

นาคแก้มือชีหน้าเจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสอง แล้วตะโกนลั่น

“อายนพ อ้ายดี ทะลึ่งมากไปแล้วโว้ย พ่อแม่ไม่สั่งสอน”

อาเสี่ยเงยหน้าขึ้นมองคุณาก

“เบา ๆ หน่อยครับ ขายหน้าเขาเป็นนาคต้องสำรวมซีครับแล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง

“ก็แก่ได้ซินไหมล่ะ ลูกแก่กับลูกอ้ายกรรมันรื่องว่ายังง”

“อย่าถ้อสาเลยครับ ผมแต่งเนื้อให้มันรื่องเอง”

การแห่นาคทักษิณาวรรตพระอุโบสถเป็นไปอย่างครั้นเครง เสียงแตรวง เสียงกลองยาวดังอยู่ตลอดเวลา เสียงหวนได้แสดงความเข้มแข็งอย่างน่าชม เท่าที่เขาแบกเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินรอบ โบสถ์ถึง 3 รอบ แต่แล้วพอครบ 3 รอบตรงกับประตูโบสถ์อาเสี่ยก็หมดแรงล้มลง ทำให้นาคแก่หล่นจากคอเสี่ยหวนอย่างไม่เป็นท่า

ใครต่อใครช่วยกันประคองนาคแก่ลุกขึ้น ไม่มีใครตำหนิกิมหงวนเพราะทุกคนเห็นใจเขา อาเสี่ยลุกขึ้นเดินคืบคดตะป่เข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วยกมือไหว้

“ขอโทษที่ครับคุณอา ผมหมดแรงล้มลงไปเองครับ คุณอาได้รับบาดเจ็บอะไรบ้างหรือเปล่า”

นาคแก่สั่นศีรษะ และยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่เป็นไรหรอก”

เสี่ยหวนหัวเราะเบา ๆ

“ผมนึกว่าคุณอาจจะออกก้อยเสี่ยอีกกลับออกหัว”

คุณท้าวใหญ่บ่นพึมพำส่งสารเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วท่านก็กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ว่า

“เตรียมตัวเข้าโบสถ์เถอะค่ะเจ้าคุณ ฉันทันจะงุงเจ้าคุณเอง โถหงายหลังลงมาจากคอพ่อหงวนอย่างไม่เป็นท่า” แล้วท่านก็หันมาทำตาเขียวกับคุณหญิงวาด ซึ่งยืนหัวเราะอยู่ข้าง ๆ ท่าน “หัวเราะอะไรนะแม่वाद คุณหน้าเป็นเสี่ยจริง ๆ”

คุณหญิงวาดหยุดหัวเราะทันที

“เซี่ยเถอะค่ะพี่ใหญ่ งุงนาคเข้าโบสถ์ได้แล้ว”

การบรรเลงแตรวง และเท็งบ้องสิ้นสุดลงแล้ว คุณท้าวใหญ่สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ในวัยสูงอายุ งุงมือเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขึ้นบันไดหน้าโบสถ์เลยเข้าไปในโบสถ์ วงศาคนาญาติต่างติดตามเข้าไปอย่างสงบเสียบ

พิธีอุปสมบทได้กระทำต่อหน้าองค์พระประธาน พระภิกษุสงฆ์ และพระอุปัชฌาย์ตามพิธีกรรมทางพุทธศาสนา ภายในพระอุโบสถร่มเย็น หอมตลบด้วยกลิ่นดอกไม้ กลิ่นธูปและควันเทียน

เวลาผ่านไปเกือบ 2 ชั่วโมง พล.อ.พระยาปัจจนิกพินาศก็ได้เป็นพระภิกษุสงฆ์อย่างสมบูรณ์ ครองผ้ากาสาวพัสตร์ช่วยให้ท่านสว่างามขึ้นอีก ท่านเจ้าคุณมีนามตามภาษาบาลีว่า พระภิกษุปัญฺจติปัตถนัง แปลว่าผู้มีความปรารถนาอันเริ่มตั้งไว้แล้ว คือตั้งใจวาทเพื่อแก่นั่นเอง

เมื่อสงฆ์ทั้งหลายที่มาพร้อมพิธีอุปสมบทยอมรับพระคุณเจ้า เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นบรรพชิตแล้ว ท่านพระครูอุปัชฌาย์ก็สั่งคุณท้าวใหญ่ให้ถวายของแก่พระภิกษุปัญฺจติปัตถนังได้ คุณท้าวใหญ่ได้ถวายท่านเป็นคนแรก ต่อมาก็คุณหญิงวาด และคณะพรรคสี่สหาย สี่นาง และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน ตลอดจนผู้ที่มาร่วมงานอุปสมบทของพระภิกษุเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

ร.ต.นพลานเข้าไปกราบพระภิกษุเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วประเคนห่อของห่อหนึ่งให้ กระซิบกระซาบเบา ๆ ว่า

“ผมกลัวหลวงตาจะเหงาก็เลยซื้อหนังสือดี ๆ มาถวายราว 10 เล่มครับ ตะลุยกทะเลคน, ตะลุยมืองแร่, ฤๅ – ชีวิต, แล้วก็กรุงเทพฯ ๆ นอนดึก”

ท่านเจ้าคุณคืนห่อหนังสือให้

“หลวงตาเป็นสงฆ์ อ่านหนังสือนวนิยายไม่ได้หรอก”

“หรือครับ ถ้ายังงั้นผมจะเอาไปเก็บไว้ที่บ้าน หลวงตาสึกแล้วไปนอนอ่านที่บ้านเพลินดีเหมือนกัน”

พระภิกษุเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ปลาบปลื้มใจอย่างยิ่งที่ท่านได้อุปสมบทสมความปรารถนาของท่าน ในที่สุดเมื่อการถวายของเสร็จสิ้นลงแล้ว ท่านพระครูอุปัชฌาย์ก็พาพระภิกษุท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และพระพี่เลี้ยงองค์หนึ่งออกจากพระอุโบสถ ตรงไปยังกุฏิที่ทางวัดได้จัดเตรียมไว้ให้พวกญาติโยมทั้งหลายได้ติดตามไปด้วย ผู้ที่มาช่วยงาน และนักดนตรีย่อย ๆ กันกลับบ้าน กุฏิหลังนั้นคับแคบไปถนัด เมื่อคณะพรรคสี่สหาย และสี่นางกับเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน และใครต่อใครอีกหลายคนขึ้นไปอยู่บนกุฏินั้น ท่านพระครูสอนพระอุปัชฌาย์กลับไปกุฏิของท่านแล้ว เจ้าแก้วได้รับคำสั่งจากคุณหญิงวาดให้ทำหน้าที่เป็นลูกศิษย์พระตลอดเวลา 7 วันนี้ ซึ่งเจ้าแก้วพอใจมาก เพราะการปรนนิบัติพระภิกษุเพียงองค์เดียวเป็นงานที่ไม่หนักหนาอะไร

กุฏิหลังนี้มี 2 ห้อง ห้องหนึ่งเป็นห้องของพระพี่เลี้ยงหรือท่านมหายิม อีกห้องหนึ่งเป็นห้องของพระภิกษุเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านเจ้าคุณนั่งสำรวมกิริยาอยู่บนระเบียบหน้าห้องของท่าน และมองคุณญาติโยมด้วยความปลื้มปิติ

คุณท้าวใหญ่กระซิบกระซาบกับน้องสาวของท่านว่า

“เรากลับบ้านกันเสียทีเถอะแม่वाद พระท่านจะได้พักผ่อนบ้างแล้วค่อยมาเยี่ยมท่านใหม่”

“ละ ดิฉันกำลังจะเรียนพีที่ใหญ่ทีเดียว เห็นเจ้าคุณห่มผ้าเหลืองเช่นนี้ ปลื้มใจแทนท่านเหลือเกิน”

คุณท้าวใหญ่เปลี่ยนสายตาไปที่พระภิกษุเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ท่านคะ พวกเราจะลาท่านกลับละค่ะ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“เจริญพร อาตมาขอขอบคุณโยมทั้งสอง และขอบใจลูกหลานทุกคน ที่อุตส่าห์มาช่วยเหลืออาตมาในงานอุปสมบทนี้ อาตมาจะใช้เวลาเพียง 7 วันนี้ ศึกษาหาความรู้ในทางพระธรรม และยึดมั่นอยู่ในพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด”

คุณท้าวใหญ่หันไปมองดูทุก ๆ คนที่นั่งอยู่ข้างหลังท่าน

“กลับกันเถอะพวกเรา เข้ามาลาท่านซี”

กิมหงวนยิ้มให้คุณท้าวใหญ่

“เชิญคุณป้ากลับไปก่อนเถอะครับ พวกผมสี่คนยังไม่กลับ ถ้ากลับไปหมดหลวงอาท่านจะเหงา”

“ยังงั้นก็ตามใจเธอเถอะ แต่อย่าทำอะไรให้เป็นที่รบกวนพระท่านนะ”

“ไม่ละครับคุณป้า ผมจะเลี้ยงเหล้ากันเงียบ ๆ”

คุณท้าวใหญ่ลืมหูลืมตาโพล่ง

“เลี้ยงเหล้า.....นี่มันวัดไม่ใช่บ้านนะจ๊ะพอกิมหงวน อย่าทำนะจะบอกให้”

คุณท้าวใหญ่ คุณหญิงวาด กับสี่นาง และลูก ๆ ของสี่สหายต่างกราบนมัสการลาพระภิกษุเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ แล้วพากันลุกขึ้นเดินผ่านนอกชานลงบันไดกุฏิไป เจ้าแห้วมองดูของถวายมากมายกำยอกอง ซึ่งวางอยู่บนระเบียบหน้ากุฏิจนแทบจะไม่มีที่ว่าง พลกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“ขนเข้าไปไว้ในกุฏิได้แล้วโว้ย ยืนเซ่ออยู่ทำไมละ วันนี้แกต้องเหนื่อยหน่อยละ”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะและถอนหายใจเฮือกใหญ่

“รับประทานของหมคนี้อันนี้ตั้งร้านค้าได้สบายเลยครับ เพียงแต่พัคคมตั้งก็ตั้ง 20 อันแล้ว รับประทานถ้าผมบวชได้ของถวายอย่างนี้พอสักผมตั้งร้านเลย” พุดจบเจ้าแห้วก็เริ่มขนของถวายเข้าไปไว้ในกุฏิ มีตู้เย็นขนาดจิ๋วใช้ไฟ 220 วัตต์หนึ่งตู้ แขน้ำอัดลมได้เพียงหนึ่งโหลเป็นอย่างมาก

คณะพรรคสี่สหายต่างช่วยกันปรนนิบัติพระภิกษุเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ โบกพัดกระพือลม หรือรินน้ำชาถวายท่าน ท่านเจ้าคุณอยู่ในความสำรวมตลอดเวลา นิกกับเสี่ยหงวนไม่มีใครกล้าพูดกระเซ้าท่าน หรือทำสิ่งทำค่างเล่นหัวหยอกเย้ากันต่อหน้าท่าน ต่างเลื่อมใสศรัทธาที่ท่านเจ้าคุณตัดสินใจบวชแก่นในคราวนี้ นับว่าท่านเป็นผู้รักษาวาจาสัตย์ และเลื่อมใสในพระบวรพุทธศาสนา

จบบริบูรณ์